

dem, de 15 ærede Medlemmer nu vil have tilføjet en saakalbet Fremtidslov. Jeg troer derfor, det er ganske overflødigt at stemme for dem, og jeg vil i alt Fald stemme imod dem. Jeg kan ikke Andet end anbefale Thinget at stemme for det Endringsforslag, som er stillet af Udvalgets Fleertal under Nr. 4. Jeg kan heller ikke troe, at der skulde være en saadan Fare forbundet med Vedtagelsen af dette Endringsforslag allerede paa dette Stadium af Sagen, at derved Loven skulde være tabt. Jeg veed ikke, hvorfor man ikke skal sende et efter min Opfattelse i sig selv fornøstigt Lovforslag ind til Landstinget, og haabe paa, at Landstinget og derefter ogsaa Ministeren maatte komme til at kunne tiltræde det. Skulde Landstinget imidlertid forkaste det, saa vi jo Loven tilbage, og saa kunne vi jo altid overveie, hvad vi ville gjøre. Jeg for min Deel lægger saa meget mere Vægt paa dette Endringsforslag, som efterat egentligt talt de vedkommende Menighedsrets, ved Antagelsen af den nyl. Stadsfæstelse, er bleven indskrænket til kun at være en Forslagsret, det da forekommer mig, at det maa være Kongens Regering langt behageligere, at Menigheden har flere Personer at vælge imellem til at kunne foreslaae, thi uden dette vil det i mange Tilfælde næsten være en Umulighed, at Regeringen kan bruge sin Nægtelsesret, selv der, hvor der kunde være Grund dertil. Ikke heller er jeg istand til at see, hvad Fare der skulde være forbundet med, at Forslagsretten ogsaa udvidebendes til at gjælde theologiske Candidater, som Staten selv har erklæret for at være brugbare i Kirkens Tjeneste. Jeg maa derfor anbefale Forslaget, idet jeg dog iøvrigt ligesremt skal tilstaae, at skulde det blive forkastet, vil jeg besuagtet dog stemme for Loven saa paavre, som den da er.

Bable: Jeg skal begynde med at udtale det Glædelige i, at Forhandlingerne ved tredie Behandling have vist sig at antage en ganske anden, mildere Form end den, der fandt Sted ved anden Behandling. Varmegraden i adskillige af Foredragene er betydelig dæmpet, og det er, antager jeg, til stort Gavn for Forhandlingerne om deslige Gjenstande, at vi

kunne komme til at drøfte dem med Ro og Sindighed. For at følge de ærede Herrer's Exempel, skal jeg ikke gaae ind paa at udbille Betydningen af, hvad der muligvis kunde komme ud af Fleertallet's Forslag under Nr. 4, thi jeg vilde ikke kunne komme ind paa at stille i Udsigt, hvorledes denne Bestemmelse muligvis vilde blive benyttet i Tiden, hvis den blev vedtagen, uden lettelig at give Anledning til Udtalelser, som jeg ikke kunde ønske at fremkalde, sølgelig skal jeg ikke omtale dette Forslag videre. Det beroliger mig forresten, hvad jeg hørte af den ærede Taler, der satte sig selv (Carlsen), at selv om dette Endringsforslag skulde blive forkastet, vilde den ærede Taler ikkebestomindre stemme for Loven. Den ærede Taler erklærede, at det var en paavre Lov, og fra et vist Standpunkt skal jeg fuldstændig erkjende, at den er — jeg vil ikke gjerne bruge dette Udtryk, jeg vil heller ikke bruge det Udtryk, som de Herrer, der have indbragt Lovforslaget, idelig og altid have brugt om den, at det er en mageløs besteden Lov, thi naar Andre havde sagt det om Loven, saa var det en anden Sag, men naar de selv sigte det, saa forekommer det mig, at Rosen over Loven ikke er saa fuldstændig berettiget, som naar det var Andre, der udtalte den. Jeg vil imidlertid erkjende, at ogsaa Andre have sagt det, men jeg vil da ogsaa sige til, at de Andre, som foruden Forslagsstillerne have sagt det, paa Ministeren nær, omtrent have været paa det samme Standpunkt som de Herrer. Paa et ganske andet Standpunkt staaer den ærede Taler fra Ribe Amts 2den Valgkreds (Rosenørn), og jeg skal tillade mig, uagtet jeg maa indrømme, at han fra sit Standpunkt havde Ret i Meget af, hvad han sagde, dog at gjøre en Bemærkning i Anledning deraf. Naar den ærede Taler sagde, at han ønskede, at der blev givet en Forsatning for Folkekirken, og der i Grundloven staaer, at Folkekirken's Forsatning skal ordnes ved Lov, saa er det saa klart som Noget, at det maa blive denne, som det hedder, confessionsløse Rigsdag, som i Forening med Kongen maa give denne Lov. Altsaa maa den Forsatning, Kirken skulde have, gaae samme Vej som alle andre Love, nemlig komme til os i Form af et Lovforslag og bringes under Forhand-